

Kristův dům, násilí a bílá identita

Autor: Václav Jan

Brenton Tarrant v teoretické části svého protestního aktu, tedy ve svém manifestu, zdůrazňuje potřebu bílé identity.

Přihlášení se k této identitě obecně vzato představuje lapidární vyjádření nepopsatelného průniku fatálních komponent evropského člověka ve vztahu k minulosti, k půdě, k domovu, k tradici i k sobě navzájem. Tato identita představuje moment průniku jedinečných a neopakovatelných historických kontextů, kulturního dědictví a biologické podstaty tvůrců evropské civilizace. Může být dočasně upozaděna, pronásledována, oslabena, zpochybňována, ale dokud bude žít uvnitř evropského vědomí, bude existovat hmatatelná naděje na návrat Evropy k jejímu původnímu významu a velikosti.

V Evropě a USA vlivní politici, akademici a „filantropové“ formálně popírají existenci bílé identity, což jim ovšem nebrání v tom, aby zároveň pracovali na jejím mentálním a fyzickém zničení, přičemž národy ve své většině mlčí nebo tomuto běsnění dokonce přitakávají. A najednou za oceánem, zrozen z bílé civilizace, potomek generací fyzicky odříznutých od matky Evropy, Australan žijící na odvrácené straně světa, pocítí tak silnou sounáležitost s evropským osudem a potřebu angažovanosti v myšlence budoucnosti evropské rasy, že se

k situaci vysloví takto fatálním způsobem. Nejen z tohoto činu, ať už za ním stálo cokoli, ale i z reakcí na něj, je zřejmé, že evropanství není omezeno na Evropu, a bílá identita už vůbec ne. Je to důkaz, že existuje navzdory nepřátelství našeho času a prostoru mnohem silněji i v mnohem mystičtější rovině, než si jeho popírači možná vůbec dokáží představit. Což je děs a znepokojuje, a lze od nich očekávat další zesílení pokusů o její likvidaci.

„Evropa je srdce, jehož krev tepe v Johannesburgu i v Quebecu, v Sydney i Budapešti, na palubě bílých karavel i vesmírných lodí, na všech mořích i ve všech pouštích světa.“ Dominique Venner

Národ, který odstraní jednu z nenahraditelných složek své jedinečnosti, tedy etnickou identitu, se stává bezbranným, mentálně de facto přestává existovat a jeho fyzické nahrazení už je jen otázkou času a metod. Právě proto je boj proti bílé identitě hlavní frontovou linií ve válce za „jedno lidstvo“. A právě proto falešná opozice v západních zemích ignoruje princip etnonacionalismu, aby zůstala pro globalizační establishment opozicí neškodnou a nebyla odstavena od penězvodů.

Víme, jak to dopadne vždy a všude, kde se k moci dostanou nebílá etnika, známe jejich postoj k demokracii, k násilí a k bílé rase. Stačí se podívat do starších nebo novějších dějin, na Haiti, do Rhodesie, Jihoafrické republiky. Víme, jaká je tolerance k jinověrcům a ateistům v arabských zemích. Jaký je důvod očekávat, že se k bělochům a nemuslimům budou tyto dosud menšiny chovat jinak, až se i v Evropě stanou většinami? Ve skutečnosti jim bude stačit stát se jen dostatečně silnými menšinami, aby dosáhly rozhodujícího vlivu nad zdegenerovanou a bezbrannou bělošskou populací, které v jejím momentálním mentálním stavu početní či organizační převaha ani technologická vyspělost nejsou k ničemu. Ostatně právě Tarrant ve svém manifestu neskrývá smutek nad bezmocností, letargií a zbabělostí bílého muže, který je slabošský a tedy bezmocný, ať má či nemá zbraň, protože není charakterově způsobilý bránit svou zem, rasu, národ a civilizaci.

Teď naříkáme nad utrpením nevinných lidí z mešit, ale až se dostanou naši vnuci v Evropě do situace, kdy budou pronásledováni, ponižováni, zbavováni majetku, až se z nich stanou občané druhé kategorie a příležitostně budou pro zábavu mučeni a vražděni, kdo je bude litovat, kdo bude horovat za jejich práva, kdo uslyší jejich nářek? Kdo uslyší jejich prokletí vlastních předků, kteří něco takového dopustili (nebo kdo docení absurditu šílenství, jestliže svůj osud přijmou pokorně jako zasloužený trest za své „bělošské privilegium“)?

Zatímco demografická reprodukce Evropanů nestačí ani na prostou populační obnovu, počty obyvatel Třetího světa rostou, a právě v nejchudších oblastech často raketovým tempem. V této situaci Evropané vyhlásí teorii všeobecné rovnosti a otevřou hranice, aby svedli souboj s Neevropany, přičemž o vítězství rozhodne jediná disciplína, o níž předem jistojistě vědí, že v ní nemají šanci zvítězit: kvantita. Jak nazvat rozhodnutí jednonohého, který má svést souboj se zdravým jedincem atletického založení, má možnost zvolit disciplínu, ale nezvolí ani šachy, ani vědomostní test, dokonce ani třeba stolní tenis, ale trvá na tom, že se s atletem za

každou cenu utká ve skoku o tyči?

Násilí je ošklivá věc a představuje vždy až krajní řešení. Zároveň ale platí, že v situaci, kdy budou hranice otevřené a kdy kvantitou a natalitou s jinými etniky a kulturami nemůže bílé evropanství soupeřit, se doktrína absolutního odmítnutí odporu rovná civilizační euthanasii.

Na pořadu dne zkrátka musí být především otázka vnitřní péče o stav bílé společnosti, vyžadující diagnostiku vlastních problémů. Bělošská civilizace je v katastrofálním duchovním, ale i fyzickém stavu. Bílá rasa početně, a hlavně kvalitativně soustavně upadá, a to z řady důvodů, jejichž samotný popis by vydal na knihu.

Münzenberg jako přední protagonista frankfurtské školy to vyjadřuje stručně: „*Západ zkažíme tak, až bude smrdět.*“

Pokud by byly tyto problémy vnitřního rozkladu odstraněny nebo alespoň systémově identifikovány a odsunuty z centrální nervové soustavy na periferii menšinové bezvýznamnosti a vždy nutně přítomné hodnotové odchylky, bílá civilizace by získala své původní sebevědomí (pro začátek alespoň sebe-uvědomění), následované přirozeným rozmachem do dřívější jistoty a síly. Veškerá ohrožení, která nyní řešíme jako akutní, by se nutně vyjevila jako absurdní. To také odpůrci strategie bílé identity vědí a konají dle toho. Spolu s Heideggerem je lze definovat jako *skupinu obyvatel, která systematicky odluzuje od principu soustředěnosti na zakořeněnost a na domov, od převzetí své minulosti a od vědomého a smysluplného směřování a růstu při nalézání vlastní budoucnosti ve vlastní minulosti.*

Proto nejvýznamnější místo ve výchovném procesu má, vedle indoktrinace vstřícnosti k průnikům cizího, hlavně zmar a rozklad uvnitř samotného souručenství, projevující se např. materialismem, amorálností, egoismem, popíráním hodnot, výsměchem tradici, oslabováním rodiny, zpochybněním pohlavních a sexuálních daností, výmazem historické paměti a samozřejmě právě ničením národních a etnických identit. A proces probíhá navýsost úspěšně: jsou tu přece stovky miliónů bělochů, kteří jsou lhostejní k vlastní tradici, k vlastnímu národu, rase, kteří se dobrovolně mísí s jinými, krčí rameny nad tím, že se brzy stanou menšinou, žijí ze dne na den pro zábavu a pohodlí, odmítají plodit potomky a vnímat Boha, vlast či národ jako osudovost, pro niž je ctí přinášet oběti.

Už nechápou rozumem ani necítí srdcem fatální hloubku Heideggerova poznání, že člověk je vržen do světa a je určen dříve, než se sám určil. Autenticita že není získávána popřením této „vrženosti“, ale naopak jejím převzetím, čímž se otevírají nejvlastnější možnosti určenosti. Že národ má být probuzen k vědomému získání domova, rasy a vlastních kořenů, a jedině tehdy může sám být „matčinou krví“. A že jedině v tomto zakořenění se vytvářejí podmínky pro zjevování bytí, pro jeho samotnou přítomnost.

A stále častěji přejímají životní **r-strategii** namísto **K-strategie**. Všechno, co předvádí západní masmédiá, filmová studia a celý showbusiness jako existenciální standard, má konzumenty přesvědčit, že hodnoty jejich předků jsou směšné, zastaralé a nudné, a co nejvíce přiblížit

jejich životní projevy a vnímání těm skupinám lidí, které ještě naši prarodiče běžně označovali jako divochy. Zajímavé je, že z těchto cizích životních strategií a přirozeností smíme převzít cokoli – kromě hrdosti na vlastní rasu nebo neoblomnosti při šíření vlastního náboženství.

Ve vnímání skupinových identit existují otevřeně dvojité standardy a všechny bez výjimky jsou nastaveny v neprospěch bělochů. Volně parafrázujíc **Jareda Taylora** můžeme konstatovat, že černoši, muslimové nebo Romové tvrdě pracují pro své zájmy, a běloši také tvrdě pracují – pro zájmy černochoů, muslimů a Romů. A můžeme ještě dodat: sexuální a další menšiny tvrdě pracují pro své zájmy a normální lidé také tvrdě pracují – na prosazení zájmů perverzních a postižených menšin. Nikoli ovšem ve zcela žádoucím altruistickém módu potřebné pomoci slabším, nýbrž v módu podpory všeho, co má potenciál rozložit tradiční společnost. Nejde tu o pomoc menšinám, ale o oslabení většiny.

Odepření práva na rasovou identitu, bílou nebo černou, je dokonalou zbraní k likvidaci této rasy, účinnější než kulometry, gulagy či mor. Popření identity je předpoklad pro beztrestnou genocidu, neboť nikoho nelze obvinít ze zničení toho, co oficiálně vůbec neexistuje. Snaha o zachování té rasové identity, která byla v minulosti samozřejmou součástí inherence evropanství, není siamským dvojčetem ani rasismu, ani násilí, ani nenávisti. Je to jen vyjádření stejného práva na skupinovou strategii, přežití a rozvíjení jedinečné civilizace, jaké si pro sebe zcela samozřejmě vymínají příslušníci jiných skupin. Vůči jejich identitám a zájmům je vyžadována plná pozornost, absolutní tolerance a univerzální vstřícnost. Starost o bílou identitu bývá naopak mechanicky spojována s potenciální agresí vůči vnějšímu světu. Ale každý čin ve jménu bílé identity, ať už je to teoretická argumentace nebo přímočarost teroru, lze v kontextu současných poměrů považovat především za zoufalý výkřik bezmocných proti násilí páchanému vlastní odlidštěnou „elitou“, která rozhodující mocenské a normotvorné procesy přenesla mimo vůli většiny i racionalitu národa, a boj proti tradiční Evropě završuje intenzivním dovozem alochtonních mas.

Bude-li tento vývoj uvnitř oné bílé identity pokračovat dosavadním směrem, zánik hodnot a posléze zánik fyzický nastane i bez jakýchkoli vnějších vlivů, a islám či masová imigrace budou pro evropské národy pouhou *coup de grâce*.

Neboť jak výstižně pravil Vilfredo Pareto: „*Kdokoli se stane ovcí, následně vždycky najde vlka, který ho sežere.*“

Smrt muslimů z Pákistánu, Indie, Malajsie, Turecka, Indonésie, Somálska, Afghánistánu a Bangladéše v novozélandské mešitě vyvolala šok, soucit i rozhořčení, jako každý transparentní akt násilí a agrese. Široce se spekuluje, proč k tomu došlo, jak k tomu mohlo dojít a co udělat pro to, aby k tomu už nikdy dojít nemohlo. Novozélandčané vytvářejí kolem mešit lidské řetězy jako symbol ochrany a podpory a ženy si k vyjádření účasti a solidarity zahalují vlasy. Zajímavé je, že titíž lidé jsou pramálo znepokojeni otázkami vlastního bezpečí a budoucnosti, nad kterou se nijak nezamýšlejí. Jednak jsou zřejmě v mentálním stavu, kdy dokáží reagovat už jen na bezprostřední impulsy, jednak jejich civilizace, dříve přirozeně vnímaná jako evropská, bělošská a křesťanská, již do značné míry ztratila svou skupinovou identitu a sdílenou imaginaci společné duchovní platformy, a s nimi i prostou schopnost hájit

své přirozené zájmy.

Ostatně obrázky novozélandského multikulturního ráje, který ohrožují výhradně extremisté z krajní pravice, je velmi zavádějící. Naše média přinesla rozhovor s jistou českou učitelkou, žijící v Christchurch, která odsuzuje útok, nepochopitelně narušující idylu pokojného soužití různých etnik a náboženství, a hned v dalším odstavci si pochvaluje, jak její mateřská školka je důkladně zabezpečena nejmodernějšími technologiemi před hrozbami terorismu, jak se do ní nedostanou ani rodiče dětí a jak probíhají pravidelná velmi sofistikovaná „branná“ cvičení. Takže multikulti mírový ráj, nebo země ve válečném stavu? A proti komu jsou organizovány tyto polovojenské přípravy ve školce? Skutečně byly primárně motivovány pravicovým extremismem?

Politici jsou „zděšeni“ z toho, co se mohlo stát v tak klidné a spokojené zemi. Nebylo by přirozenější a z hlediska prevence násilí prozíravější, kdyby vyslovovali svůj podiv a znepokojení daleko dříve, např. už ve chvíli, kdy ve městě s názvem „Kristův dům“ rostou jako houby po dešti mešity, a v nich jsou vychováváni džihádisté, aby zabíjeli křesťany po celém světě?

Psáno pro Dělský potápěč